

NÄCKENS POLSKA

Allegretto

Folkvisa från Gotland

Djupt i ha - vet på de - man - te - häll - len
 Näck - en vi - lar i grö - nan sal. Nat - tens tär - nor
 spän - na mör - ka päl - len ö - ver skog, ö - ver berg och dal.
 Kväl - len här - lig står i svar - tan hög - tids - skrud.
 När och fjär - ran ej en sus - ning, in - tet ljud
 stör det lugn ö - ver nej - den rår, när
 ha - vets kung ur gyll - ne bor - gen går, när
 ha - vets kung ur gyll - ne bor - gen går.

Ägirs döttrar honom sakteliga
 gunga fram på den klara sjö.
 Harpans ljud de gå så sorgeliga,
 söka fjärran en väg att dö.
 Fast hans öga står åt dunkla himmelen,
 ingen stjärna bådär nattens drottning än.
 Freja smyckar sitt gyllne hår,
 och näcken så sin sorg på harpan slår.

O var dväls du, klaraste bland tärnor
 i den blånande skymningsstund?
 Du som fordom, en bland jordens tärnor,
 var min brud ut i havets grund.
 Och när hjärtat brann vid mina öppna slag
 smög så blyg, så skön de tjusande behag
 mot min barm i den svala flod,
 och gyllne harpan stum på vägen stod.

Nattens tärnor, klara stjärnor alla,
 gå till dans i den stilla kväll,
 när de skära silvertoner skalla
 över stranden från håll till håll.
 Men när blodig dagens drott i östern står,
 bleknande och rädd den blida stjärnan går;
 sorgligt avsked hon blickar ner,
 och gyllne harpan klingar icke mer.

A. A. Afzelius